

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Slechta_Vladimir-Ducholod.pdb

PDB Name: Ducholod'
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.3.2007
Modification Date: 31.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vladimír Šlechta - Ducholod'

Čtvrtý březen byl pro Tramina Wernicka, přezdívaného Tarbík, jedním z nejdůležitějších dní v jeho dosavadním dvanáctiletém životě. Setkal se se čtyřmi apokalyptickými jezdci a přežil. Jiní takové štěstí neměli.

Probudil se do šumění deště, zpocený horkem, na které nebyl připraven. Vedle něho se na své straně postele převalovala matka, hlasitě oddechovala, zřejmě trápená zlými sny. Po paměti přešel temnou místnost a otevřel okno. Horký vítr vnikl dovnitř. O dvě patra níž ozařovala žlutá lucerna dvorek a Tarbík si všiml, že dvoumetrová hromada sněhu, která se ještě včera běhala v koutě, už v teplém dešti téměř odtála.

Tiše, aby neprobudil matku, si převlékl propocené prádlo a oblékl se. Po schodišti sešel do kantýny a stiskl vypínač. Osvětlovací tělesa vzplála bílým světlem a za prosklenými dveřmi hlavního vchodu se rozblikala girlanda barevných žárovek. Překladiště disponovala prastarou, ale výkonnou turbínou a šťávy bylo dost na svícení, vaření i topení. Mrkl na velké nástěnné hodiny: půl páté. V zrcadlech za barpultem, lemovaných policemi se zvláště tvarovanými láhvemi, zahlédl svůj vyhublý obličej. Na nose pihy, vlasy obvykle blondaté, ale teď ostříhané na šířku hřebene, a po stranách uši, velikostí připomínající lopuchové listy. Krk se ztrácel v límci příliš velkého zeleného vaťáku.

Zhasl světla a vynesl si židli pod markýzu nad hlavním vchodem. Díval se do deště, na šedavé mraky, proti nimž se ostře rýsovala ramena derrickových jeřábů na sypaných hrázích přistavních kapes. Padesát kroků před ním tiše předla Moldava, jen z velké dálky zaznívalo hučení vody, přetékající přelivné hrany dvou regulačních jezů a třísticí se v kataraktech. Na levé straně hráz jako temná černočerná masa, osvětlený velín na její koruně se podobá velké svítící houbě.

V šest hodin sešel dolů i pan Jordan a to už měl Tarbík vařený čaj, očištěnou zeleninu na polévku a právě krájel chleba. První várka přistavních dělníků se vecpala dovnitř a dožadovala se snídaně. Pan Jordan se dal do mazání chlebů, nerudnější a zamlklejší ještě víc než obvykle. Zchromlou nohu tahal za sebou, vypadal sešle a staře.

Pan Jordan nebyl zlý. Už půl druhého roku nechával Tarbíka a jeho matku přespávat v podkrovní místnosti za to, že chlapec vypomáhal v kantýně. Občas chlapci strčil i pár feníků. Od šesti do jedenácti v kantýně a pak zase od půl čtvrté do šesti odpoledne. Mezitím Tarbík vypomáhá ve velíně a vyřizuje posílky, práce tak akorát pro dvanáctiletého blondáčka, jehož táta žije, pokud ještě žije, až ve svobodném městě Bremen.

Děšť ustával. Svítalo, slunce se vyhouplo z roztrhaných mraků a vniklo do kantýny zašpiněnými okenními tabulkami. V půl osmé vešly do kantýny děti, všech šest, co jich v překladišti bydlí. Tarbík přisedl, snídat s ostatními dětmi je jeho právo, v tu dobu v kantýně vypomáhá i jeho matka, ještě než odejde po své práci do kanceláře v překladišti.

„Máš pěknou mašli,“ pochválil Tarbík úces copaté Tane. Sám sebe pokládá za světoběžníka, který ví, co se patří.

„Mašli, aby ji našli,“ odfrkne Fried, který s Tarbíkem soupeří o vůdcovství dětské smečky. Zakládá si na tom, že po čtyři dny v týdnu navštěvuje gymnázium ve městě Budowiss. Gymnázium! Cožpak hnízdo o nějakých sedmi tisících duší může mít nějaké pořádné gymnázium? To Tarbík mohl mít jinačí gymnázium, kdyby ho matka před dvěma lety nebyla popadla a neodvlekla ho co nejdál od Bremenu až sem, kde končí svět. Boiohiem se jmenuje tohle královstvíčko, nudlička podél Moldavy a směrem na východ už nic není, jen lesy a bažiny s medvědy a srstnatými nosorožci. Boiohiem, to znamená Země Bojů. Co je to za stát, pojmenovaný podle národa, který z jeho území zmizel před více než dvěma tisíci lety?

Malý Kájík tiše poplakával, těšil se, jak bude stavět sněhuláka, ale sníh do rána zmizel. Ničemu se už na tom světě nedalo věřit.

„Tohle není samo sebou,“ ztišil Fried spiklenecky hlas. „Meteoslužba hlásila pět pod nulou a postupné ochlazování. Koukal jsem na teploměr před kanceláří a bylo na něm dvacet jedna. Tohle něco znamená, věřte tomu.“

Náramný chytrák, tenhle Fried. Tohle není samo sebou je jeho obvyklé rčení, způsob, jak se udělat zajímavým. Tuhle tvrdil, že není samo sebou, když je zapadající slunce někdy červené, ale někdy zase fialové až do modra. Jo, kdyby jen Fried tušil, že na severu, například v Danemarku, může mít zapadající slunce barvu i syté brálovou.

Před osmou se děti s halasem zvedly a na jejich místa se napáskovali lodníci v plachtovinových montérkách, čpících metylesteremřepky olejné, který pohání diesellové motory jejich člunů. Nespěchali a statečně snídali do tři čtvrtě na devět, než do lavic zasedla vystřídaná hlídka. A toho dne přišli i ti čtyři.

Nápadní. Ze všeho nejvíc byli nápadní. Vhrnuli se dovnitř a setřásali vodu z dlouhých nepromokavých kabátů, o kolena ometali široké plstěné klobouky, jaké nosí hledači kovů v troskách opuštěných měst. Odkud přišli? Z pustin na východě? Z Bowaldských hor na jihu? A jak přišli? Pěšky? V těchhle jezdeckých holínkách asi těžko. Zdálo se, že s nimi do kantýny vtrhla velká voda, ale Tarbík si později uvědomil, že halasení za všechny obstaral chlapík s kulatým,

přímo úplňkovitým obličejem. Dosedli na dřevěné židle a hned se zase zvedali.

„Haló,“ halekal Okrouhlý obličej na pana Jordana, „dobrý muži, kdypak z tohoto rozkošného místa odjíždí nejbližší spoj do Paragu?“ Další příchozí, čahoun s levou tváří zalepenou zakrvácenou gázou, došel k hudební skřini a nezdržoval se čtením názvů všech sedmi písní, kterými bedna disponovala. Natloukl do příslušného otvoru pět čtvrtmarkovek a z chraplavého reproduktoru se vyvalila Ouška růžová, nosánek zvednutý.

„Odsud nejedí žádné osobní lodě, pane,“ řekl bezvýrazně pan Jordan. „Jen čluny, dopravní materiál. Musíte se dohodnout s některým kapitánem, jestli vás vezme.“

„Žádné osobní lodě?“ smál se cizinec, jako by slyšel výborný vtip. Mluvil v chůzi a u barpultu provedl půlobrat. Došel ke stolu lodníků. „U vás by se nenašla čtyři malá místečka, kamarádi?“

Lodníci neochotně zvedli oči a posléze jeden z nich ze sebe mezi žvýkáním smažených vajec vysoukal: „Počkej tady na šéfa, vykuli se z pelechu tak za půl hodiny.“

„Dobrá zpráva, parťáku,“ poplácal cizinec lodníka po rameni. Dokončil kolečko kolem kantýny a vtančil na původní místo. To už objednával snídani o pěti chodech: polévku, šunku s vejci a tak dál.

„Nemusíš nám na to dávat zvláštní talíře, hochu,“ volal na Tarbika. „Sesyp nám to všechno do jedné mísy a lžice máme vlastní.“ Hlasitě se smál, Tarbík se také smál a usmívali se dokonce i mrzutí lodníci. Ouška růžová, nosánek zvednutý se v musicboxu otáčely už podruhé.

Když přinášel Tarbík polévku, poprvé si všiml Psa u židle čahouna se zafačovanou tváří. Zvláštní zvíře. Obrovská bestie se sraženým čumákem a neúměrně velikými slechy, kůže barvy špinavého jílu se zachvívala v nervózním třasu. Krví podlité psí oči těkaly po kantýně. Tarbík sebou trhl a polil polévkou záda muži ze zplhlým knírem. Dokonce snad i vykřikl. Kdy a jak Pes do místnosti vešel?

„To je váš pes?“ zakoktal.

„Toho si nevšímej,“ řekl cizinec s kulatou tváří. „To je náš pátej brácha.“ Sáhl polévkou politému muži za límec a vytáhl rozvařenou bramboru. Strčil si ji do úst: „Hm, dobrá...“

To už se kantýna plní vystřídanou stráží. Vojáci v neprůstřelných vestách s prodlouženými náramenicemi, cípy protažené mezi nohama a zapnuté přes rozkrok, proto se těm vestám říká také „dupačky“. Dlouhé pláště v tellemelinské hnědi se znakem krále házou na věšák, obvykle tam také věší kladkové samostřily, ale dnes si všimnou hlučných cizinců a raději zaháknou popruhy zbraní přes opěradla židlí. Ne, že by se snad cizinců báli, to proto, aby se snad někde v Paragu nevyprávělo, jaký to má stráž překladiště u města Budowiss sladký život. Tarbík jedním uchem poslouchá historku, kterou ze sebe sype Kulatá tvář: jakýsi jeho známý se ve Švarčestajnu potkal s medvědicí a protože nechtěl tuto dámu obtěžovat, vyhnul se jí na strom. Medvědice čekala dole. Muž na větvi usnul, spadl a zlomil si ruku. Pak to ještě pokračovalo dál a v cizincově podání to byla příhoda k popukání.

„Hrozná potvora,“ řekl Tarbík panu Jordanovi. „Ten pes, myslím,“ dodal na vysvětlenou a ještě na něj ukázal.

„Pes?“ zahučel pan Jordan nevrle. „Nevidím žádného psa. Ahhh!“

Náhle byl pan Jordan tak bledý, že se to na živého člověka ani neslušelo. „Tramine,“ táhne Tarbika dveřmi za barpultem dozadu do skladu. Chvilí přešlapuje a dělá nesmyslné pohyby, pak odklopí bok bedny s nápisem M.E.A.S. a vytáhne z ní čtyřhlavňovou ládovačku. „Běž, chlapče, hlídka už je vystřídaná, to je špatné, špatné... Seber se a utíkej za velicím seržantem a řekni mu o těch čtyřech a o tom zvířeti – ne, počkej, o psu mu neříkej. Já je budu zatím držet na mušce,“ drmolí pan Jordan a sype na pánvičky čtyřčete střelný prach.

Díra po bombě je tohle překladiště, ani pořádné zbraně tu nejsou. Flinta pana Jordana má čtyři hlavně, do kterých se cpou papírové náboje zepředu, kdo to kdy viděl. Jenom poddůstojníci stráže mají pistole na poctivé patrony, ale nepoužívají je, protože vystřelená hylzna se dá naplnit prachem a znovu použít nejvýše třikrát, čtyřikrát, pak se roztrhne. Náboje jsou v těchhle končinách, kde dávají dobrou noc třímetroví jeleni s paroží jak Bremmanská šibenice, příliš drahým zbožím a vojáci jsou proto vyzbrojeni kladkovými luky a samostřily. Tvrdí, že mají na padesát metrů stejnou účinnost i kadenci jako standardní karabina. Jenže to ještě neměli příležitost dokázat. A už nikdy ji mít nebudou. Pan Jordan má na každého z těch čtyř jednu hlavěň a na Psa prostě křikne Lehni, Baryku! Tarbík koutkem ucha poslouchá pokračování příběhu Kulaté tváře. „Tramine,“ syčí pan Jordan, „běž už!“

Tarbík se proplétá mezi regály skladu, otevírá zadní dveře a –

Tak. Pan Jordan měl pravdu.

Jeden z těch cizích lidí stojí v uličce za kantýnou a kontroluje prostor mezi sklady. Je k Tarbíkovi obrácen zátylkem se zřetelnou skvrnou po rozlité polévce, ale mžikem se obrací. Sedý kabát má rozepjatý, pod ním křížem přes prsa široký řemen a na něm něco kovového. Vedle něj Pes. Pes vysoký muž po pás, třese se touhou jen jen vyrazit.

„Klid, Wolfe,“ říká muž přes zplhlý knír. „Ještě ne.“

Tarbík couvá, přiráží dveře a zajišťuje je závorou. Uvnitř kantýny se trhaně rozječela cirkulárka. A výstřely.

Vlétne do kantýny tak prudce, že hrudníkem narazí na barpult. Do jeho dvanáctiletého mozku se vrývá obraz, který ho bude ještě po desítkách roků strašit ve snech.

Čahoun s gázou na tváři stojí uprostřed místnosti, rozkročený, nehybný. Do boku zapírá hranatou škatuli s hlavní, zavěšenou na řemenu přes rameno. Jen prsty se mu pohybují, ukazovák tiskne spoušť a prsteník co chvíli pootočí páčku podavače nábojnic ve tvaru velké křídlové matice. Plyny z malorážních nábojů nemají dost síly uvést nábojový pás do nepřetržitého pohybu a ten se po každých třech čtyřech výstřelech zasekne. Čahoun jako by hrál na hudební nástroj, svou zbraň ovládá tak mistrně, že výstřely splývají v ječení, které Tarbík prve pokládal za řev cirkulárky.

Tě zbraní se říká kafemlejnek a na pás, smotaný ve škatuli, se vejde až čtyři sta nábojů, což je v této chvíli nekonečně mnoho. Do překladiště právě dorazil pokrok. Z hlavně šlehají plameny a cizinec jimi vymetá každý kout. Postupuje metodicky a dobře ví, že střílet se do neprůstřelných vest vojáků je k ničemu. Soustřeďuje se na obličej a odškrtává si je čárkami složenými z červených teček. Musicbox stále vyhrává Ouška růžová, nosánek zvednutý.

Společník muže se zalepenou tváří, ten vtipálek s kulatým obličejem, má na starost přesnější práci. V rukách opakovací brokovnici typu „pumpa“, kryje čahounovi záda a odstřeluje ty čilejší ze stráže, kteří stačili tasit tesáky.

Prásk! Stůl lodníků někdo poházel krvavými kusy masa.

Prásk! Vojáčkovi s mačetou to urvalo nohu od kyčle.

Prásk! Na barpult dopadá ruka oficíra, v pěsti dosud svírá tisíckrát čištěný a nikdy nepoužitý bubínkový revolver.

Čahounovy oči se setkaly s Tarbíkovým pohledem. Těžko říct, proč muž s gázou na tváři zvedl zbraň. Náboje z kafemlejnků bubnují do dřevěného pažení nad Tarbíkovou hlavou. Snad to byl reflex válečníka, který bojuje s muži, ale nezabíjí děti.

Pan Jordan zezadu srazil Tarbika pod barpult. Ječí slova v neznámé řeči, ale je to jen pokřik starce. Zapírá pažbu ládovačky do ramene a tiskne spoušť. Dva výstřely splývají v jeden a čahoun je odhozen dozadu přes půl místnosti. Poráží židle, odsouvá stůl, dopadá naznak na mokvající podlahu. Okrouhlý obličej zvedá brokovnici a točí se ke dveřím skladu. Pan Jordan umísťuje kulku z boku pod vypravěčovo rameno.

Okrouhlý obličej je mrtvý, načisto mrtvý, protože pan Jordan se mu trefil nad průrámek neprůstřelné vesty. Jenže čahouna to nabralo přímo do opancéřovaných prsou. Jen mávne rukou a odškrtně pana Jordana sedmi tečkami, z nichž žádná není smrtelná a pan Jordan zemře až k ránu příštího dne.

Chvilka odkladu stačí, aby poslední dva živí lodníci a jeden voják vyběhli ven. Nevědí, že tam na ně čeká Pes. Čahoun se ztěžka staví na zadní a rozhlíží se po kantýně. Nikdo tam už nevypadá živý.

„Manfred! Šnel! Soldátén kchomn!“ řve někdo venku před hotelem. Čahoun se pokouší ohnout a prošacovat kabát svého mrtvého společníka, ale nedaří se mu to, protože projektily z flinty pana Jordana vykonaly své i přes neprůstřelnou vestu.

„Manfred! Kchom doch! Šnel!“

Tarbík se škvírou mezi podlahou a barpultem dívá, jak se čahoun pokouší vypravěče nadzvednout a obrátit. Zvenku sem zaznívá křik, jiné výstřely, drnění drátěných tětív. Pak rachot nahozeného diesellového motoru někde docela blízko. Čahoun koukne po Tarbíkově, tisknouce se k podlaze, pak sebere brokovnici mrtvého muže a vypotácí se ven ze dveří do bílého dne.

Ten mrtvý má pod kabátem něco důležitého. Tarbík, jako by ho cosi pobízelo, opatrně našlapuje mezi kalužemi krve. Je rozhodnut vzít to a utéci s tím, než se pro to tamti vrátí. Ouška růžová doznívají a pak zmlknou úplně. Chlapec se dotkne cizince: před chvílí tady ještě vyprávěl svůj příběh. Proč sem přišel? Kvůli čemu?

Sahá pod mrtvolu, do náprsní kapsy dlouhého pláště. Vída, jde to docela snadno. Jsou tam desky z kůže, zdobené stříbrem a zapnuté na stříbrnou sponu.

Venku se s kovovým rachotem trhá obloha, tak silně, že je to k nesnesení. Dopadá na zem a ta se zatřese. Dům se zachvěje v základech a několik lahví vypadne z policičky před zrcadly. Pak ticho. Je po všem.

Ne, ještě ne. Ve dveřích stojí Pes a dívá se po chlapci. Předkloněný, nahrběný, čenich jako groteskně protažený lidský obličej. Je nacucaný krví jako moucha a nechce se mu dál zabíjet.

Přední pařáty napřahuje k Tarbíkově: „Urg fadahh,“ sípe a z mordu mu kapou krvavé sliny.

Chlapec, hrůzou bez sebe, mu podává desky. Pařát psa se dotkne stříbrného kování. Něco prudce zasyčí. Vteřinku drží desky oba. Horký zvířecí dech ovane chlapce. Takhle dýchla rodinná hrobka v Bremmen, když do ní ukládali Tarbíkovu otce, rozstříleného při demonstraci. Chlapec zavře oči a pouští desky.

Něco plesklo na zem. Když otevřel oči, viděl, že je Bytost pryč. A desky se stříbrným kovááním ležely na zemi.

Jistě, Tarbík už zažil mnohé hodně těžké chvíle. Pouliční boje v Bremmen, po kterých ho matka vzala a ujela s ním do nejvzdálenějšího a nejbezpečnějšího koutu takzvaného civilizovaného světa, do království s divným jménem Boiohiem. No, na první setkání to nevypadalo jako nejklidnější země. Tarbík i jeho matka se u Ústí dostali doprostřed zuřící bitvy, když potetovaní nájezdníci Arka, zvaného Hadí smyčka, překročili L. B. Tam to tenkrát bylo horší, protože to trvalo déle. Několik dní se skrývali v polozbořené samotě, zatímco kolem brousili Arkovi zabijáci, místní domobrana i oddíly pravidelné armády a všichni nejprve stříleli a teprve pak se ptali, kdo je tam.

Jenže tohle bylo město Budowiss, poklidné hnízdo, ve kterém lidé umírají v posteli a bez bot. Už příští den se kostely zaplní lidmi a i ti, kteří se v záchvatu přechodného nabytí víry dostaví a nevejdou se už dovnitř, budou poslouchat hřmání kněží z reproduktorů, že Apokalypsa nebyla to, co před třemi sty roky obarvilo západy slunce pestrými barvami, to bylo jen poslední boží varování. Skutečná Apokalypsa teprve nastane, už brzy a bude mnohem horší, než ta předchozí, protože tentokrát se do toho opravdu vloží Bůh. Ti čtyři, kteří během pár minut pobili půl stovky lidí, jsou její předzvěsti, čtyři přízrační jezdci.

A lidé z města Budowiss, ubozí a přestrašení, tomu budou věřit.

Uprostřed sladkého pachu usychající krve roztřásla Tarbika zimmice. Bezmyšlenkovitě zastrčil stříbrem zdobené desky pod vaňák a vyšoural se ven. Dopadl na lavici před kantýnou a nebyl schopen jediné myšlenky. Ostré, na tuto roční dobu přespříliš horké slunce mu prohřívalo tělo. Tak ho tam našla matka, objala ho a tiskla k sobě. „Kam ještě můžeme... Kam ještě můžeme...“ opakovala do nekonečna a tiše plakala. Věděl, jak to matka myslí. Kam se ještě můžeme ukrýt před všudypřítomným násilím tohoto světa?

Seděli tam jistě několik hodin. Apokalyptičtí jezdci přišli v devět a pak, když Tarbika muži z doků odváděli do velína k výslechu, zaslechl z koruny hráze hodiny Budowissu. Odbily jednou a podruhé. Dvě odpoledne.

Velín, prosklená místnost patnáct na patnáct metrů, stála na čtyři metry vysokém pilíři, kterému se také říkalo „noha“. Z oken se dala přehlédnout koruna hráze s obslužnou komunikací, horní část velkých a dva segmentové jezy u vzdálenějšího břehu Moldavy. Na jihu černou věž Budowissu i ruiny betonových sídlišť. Na severu pak překladiště: šikmé přístavní kapsy, dlouhé a šedé přízemní baráky skladišť, kanceláře, domky dělníků i obsluhy a pěkný třípatrový hotel pana Jordana s červenou sedlovou střechou.

„Tak se posaď, chlapče,“ přivítal Tarbík s hranou bodrosti vojenský velitel města Budowiss, ale židli mu nenabídl. Sám stál rozkročený uprostřed velínu, hřmotný, s červeným buldočím obličejem a oblečený v příliš těsné přehlídkové uniformě. Měl těch přehlídkových uniforem několik a nic jiného nenosil, liboval si v okázalém projevování svého vojáctví. Za ním v uctivém pohovu stálo těch pár vojáků přístavní stráže, kteří přežili, a městští gardisté. Jediný, kdo seděl, byl hlavní inženýr překladiště – rozvaloval se ve své vlastní otáčivé židli a kouřil ručně balenou cigaretu, kravatu uvolněnou na půl žerdi a světlé kalhoty i košili umazané od šmíru.

Tarbík se rozhlédl po židli. Ne, s tímhle člověkem se nechtěl vybavovat. Hrál o čas.

„Mám hroznej hlad,“ pípl.

„Doneste klukovi něco na zub, desátníku,“ mávl velitel buclatou prackou. „A ty, jak se vlastně jmenuješ?“

Tarbík mlčel. „Jmenuje se Tramin Wernicke,“ vyfoukl kouř inženýr. „Jeho matka pracuje v kanceláři.“

„To je ta, co přišla z Bremmen?“ nadzdvihl velitel obočí.

„Ne, ona je místní. Jenom nějaký čas v Bremmen žila se svým mužem. Sedm nebo osm let.“

„Vida,“ sykl velitel. „Bremmen. Takzvané svobodné město Bremmen. Tak, Tramine, neviděls ty čtyři už někdy před tím? Neviděl jsi je ještě někdy dřív, když jsi bydlel v Bremmen?“

„...ne.“

Vojenský velitel navrch ještě vypadá drsně, ale uvnitř ztrácí nervy. Takovýhle průser! Zdá se, že jeho sladký život ve městě Budowiss se rychle krátí. Osm let tady žil, dvakrát se vyhnul obvyklé rotaci vyšších důstojníků, to znamená přeložení někam pryč, aby se náhodou příliš nesžil s místním obyvatelstvem. Velitelé mají příliš velké pravomoci a to by je mohlo svádět k uzurpování si obecní moci a k úplatnosti. A tenhle využíval osobních kontaktů a rozdával v Paragu obecní peníze, už dvakrát se na něj administrativní chybou zapomnělo. Jenže teď ho rovnou pošlou někam na sever, kde si vlčice (jak vojáci oklikou nazývají Smrt) pravidelně chodí pro přiděly. Jeho buldočí mozeček téměř slyšitelně šrotuje informace a zachytává se každíčké, i té nejpitomější možnosti.

„Tak dobře, kluku, dobře. V kolik hodin přišli? Co chtěli? Co povídali? Radši to ze sebe vysyp, protože já tě tu můžu držet, jak dlouho budu chtít.“

„Je v šoku,“ hodil inženýr zbytek cigára přes místnost do popelníku. Nestrefil se. Mrzutě se díval, jak od oharku začíná doutnat koberec.

„Přišli v devět,“ zasípěl Tarbík. „Ptali se na loď do Paragu. Pak začali střilet.“

„To stříleli jenom proto, že do Paragu nic nejelo?“ Velitel je stále vykořeněnější. „A teď mi pověz, proč nezabili taky tebe? Neposlal je náhodou tvůj táta, aby tě přivezli zpátky k němu? Těm lidem z Bremmen, jak jsem slyšel, na nějaké té mrtvole nesejde. Tak co o tom víš?“

„Nechtěl mě zabít. Vynechal mě. Vůbec je neznám.“ Tarbík se rozplakal. Ne kvůli sobě, ale pro matku, která prchá před něčím, co ji dostihlo i tady, na samém konci světa. Inženýr mávl pohrdavě rukou. On není podřízený vojenskému veliteli, ale přímo ministerstvu dopravy v Paragu a bude psát o události vlastní zprávu. Vojenský velitel zahlédl jeho pohyb a vyložil si ho správně. Zmínil.

„Tady, chlapče, najez se,“ vrazil Tarbíkovi do ruky kus obloženého chleba, který právě přinesl voják.

Tarbík polyká jídlo zároveň se slzami a ostatní čekají. Mlčení začíná být příliš dlouhé, a tak se velitel obrátí k inženýrovi:

„Poslyšte,“ pokouší se o familiární tón, „a k čemu jsou ta velká vrata dobrá?“

Inženýrův hlas zní bezbarvě a unaveně. „Nad hrází je akumulární prostor. Tam se nadržuje voda a za sucha se vypouští do Moldavy, aby lodě mohly plout. Normálně se vypouští támhle těmi sklopnými jezy, ale pokud je sucho příliš velké, voda klesne pod nejnižší přelivnou hranu jezů a pak je nutné vrata pootevřít.“

„Jasně,“ zajásá důstojník ve snaze zakrýt trapný dojem z toho, že už osm let velí Budowissu a nemá nejmenší představu, jak funguje překladiště, které koneckonců také spadá pod jeho ochranu. „To znamená, že zablokováním velkých vrat dojde k zastavení lodní dopravy na Moldavě!“

„Nemyslím,“ stáčí inženýr mezi prsty další cigaretu. „V tomhle ročním období se s dopravou stejně moc nepočítá, protože některé úseky na řece zamrzají. A vody bude až moc, sníh v Bowaldu taje. No,“ zarazil se na chvíli, „velká vrata jsou v hrázi také proto, aby se jimi dala vypustit mimořádně velká povodeň. Protože když se voda přelije přes korunu hráze, je s hrází konec.“

„A máte to!“ jásá vojenský velitel. „Právě jsme přišli na motiv té... sabotáže!“

Do místnosti vešel ordonanc: „Pane veliteli, kabelogram z Paragu. Vyslali inspekční skupinu.“

„Cože? Jak? Kdy? Hergott! To tady budou ještě dneska večer. Ne, já se nenechám vyhodit kvůli nějaké blbosti –“ a vojenský velitel uprostřed věty vypočoduje z velínu. Všichni ostatní vojáci a gardisté za ním.

Tarbík rázem přestal plakat. „Co se tak splašil?“ otočil se k inženýrovi.

Ten se nervózně zasmál. „Co já vím. Nejspíš utíká falšovat účetní knihy. Nebo chce rozdat vojákům flinty, se kterými on a jeho známí chodili lovit kance. Vojenské flinty, víš? Ty, co měla mít ta dnešní postřílená hlídka u sebe... a co máma, Tarbíku, dobrý?“

„Dobrý. Čeká venku.“

„Alespoň že tak. Běž za ní. Víš co, přijďte na noc ke mně, manželka vám uvolní místnost... A na toho hajzla,“ kývne k místu, kde před chvílí stál vojenský velitel, „si dej pozor. Běž.“

„Díky, pane. Ale já jsem ještě neřekl...“

„Tomu blbovi je škoda cokoliv říkat,“ vybuchne inženýr. „Pověš to těm z Paragu, pokud je to bude zajímat.“

Matka čekala před velínem. „Pil jsi něco?“ zeptala se chlapce a když zavrtěl hlavou, podala mu láhev s vodou. Loudali se dolů k patě hráze.

Na opevněném břehu řeky stálo asi pětadvacet lidí, vzrušeně mluvili a ukazovali k velkým vratům. Tarbík s matkou se připojili k nim. S velkými vraty nebylo něco v pořádku.

Hlavní uzávěr hráze z trámů, spojených příčně i vodorovně pásovou ocelí, měl tvar čtverce o straně sedm metrů. Byl zavěšený v betonových pilířích a otevíral se jen zřídka, protože tlak vody jej dovolil opět uzavřít až po úplném vyprázdnění nádrže. V uzavřené poloze jej udržovaly závory a především vzpěry z okovaných klád, zapřené o patky ve vývazišti na odtoku.

Tedy – bývaly tam vzpěry. Ted', zpřerážené obrovským úderem, trčely do stran a v betonových věřejích byl vzpříčený remorkér, zapasovaný tam jako hračka, natlučená kladivem do příliš malého otvoru.

Z navigace, odkud se Tarbík díval, bylo k vratům třicet metrů a člun odtud proti padesáti metrům čtverečním vrat opravdu vypadal jako hračka. Strmě skloněný k protějšmu břehu, vyztužený příhradovou konstrukcí a neskutečně pevný. Byl uzpůsoben k plavbě až do Hamburku v dobách, kdy ještě Arko Hadí smyčka nekontroloval střední tok L.B.

„Chtěli prorazit vrata,“ řekl rozložitý dělník v montérkách. Tarbík věděl svoje: „Chtěli je uzavřít.“

„Nesmysl,“ vyplivl dělník žvanec tabáku. „Takhle by se do vrat nestrefil ani... ani chirurg.“ Kdoví proč si myslel, že zrovna chirurg by uměl řídit remorkér.

Něco bylo na skloněné palubě člunu zajímavého. V místech, kde přes zád' vířila voda, prýstící ze šterbiny mezi věřejemi vrat, povlávalo tělo dalšího ze čtyř apokalyptických jezdců, přišpendlené kovovými šípy k prknům paluby. Četa dělníků sestupovala po žebříku z ocelových kramlí dolů, aby zjistila, jakým způsobem bude možné remorkér odstranit. Sotva se noha prvního muže dotkla paluby, vyběhl zpoza nástavby stín. Na vraku se ještě někdo skrýval.

Pes.

„Zpátky! Zpátky!“ volal z koruny hráze hlavní inženýr. „Zastřelte ho!“ křičel na přihlížející vojáky.

Tvor přešlapoval na nejzazším krajíčku paluby a voda se mu přelévala přes tlapy. Do místa, kde stál, se zasekávaly šípy. Pes se točil dokolečka a až k Tarbíkovi dolehlo jeho kňučení.

„Dejte to sem!“ vytrhl inženýr seržantovi městské gardy parádní kolt s dlouhou hlavní a s podomácku vyrobenou ramenní opěrkou. Zkušeně vypálil všech šest nábojů po Psovi. Byl od tvora vzdálený patnáct metrů a střílel shora, nemohl minout. Pak se Pes, který se snad dočkal příhodné chvíle, rozběhl ke vzdálenějšímu břehu.

Utíkal po vodní hladině, po vírcích a vlnách. Nezdálo se, že by byl zraněn.

Koneckonců byl začátek března a noc začínala brzo.

„Půjdeme domů,“ řekla matka.

„Inženýr nás vezme k sobě,“ namítl Tarbík, ale ona tvrdohlavě vrtěla hlavou. „Ne. Vrátime se domů.“

Zadním vchodem vklouzli do hospody a po špičkách přešli kolem vstupu do kantýny. Propletli se skladem a vystoupali po schodišti do svého pokoje. Matka rozsvítila lampičku nad postelí a zastínila ji kusem látky. Pak odešla dolů pro vodu a něco k jídlu. Tarbík se svlékal a zpod trika mu vypadly desky z kůže a stříbrnými ozdobami.

Rozepnul stříbrnou sponu, zčernalou v místě, kde se jí dotkl Pes. Uvnitř byly v levé chlopni zastrkány krátké zazátkované zkumavky a pár plochých balíčků. Všechny ty věcičky byly označené a popsané, ale chlapec rozuměl pouze slovům „rtuť“ a „síra“. V některých zkumavkách se přelévala tekutina, v jiných přesýpal prášek nebo se matně leskla želatina. Nezkusil žádnou z nich otevřít.

Z pravé chlopně vytáhl zápisník. Letmo ho prolistoval, byl popsán asi do jedné třetiny a navíc obsahoval vložené listy – dokumenty, psané v germánštině a opatřené razítky. Zápisník se sám od sebe rozevíral na poslední popsané dvoustraně, na které byla načrtnuta jednoduchá mapa, vystupovala z ní především tlustá čára s nápisem HRAZ. Přes mapu se výraznými písmeny táhla věta:

VYVOLÁVALI JSME PŘÍZRAKY

– A ONY PŘIVOLALY NÁS

Přemýšlel o tom v noci, když nemohl spát a myslel i na ty nepohřbené mrtvé v kantýně o dvě patra níž.

Zdola se nesly hlasy a chlapec se až dával hrůzou. Nemohl přemoci pocit, že včerejšek byl jenom sen a teď právě v kantýně začíná normální provoz. Pan Jordan tam vztekle přechází a nohu tahá za sebou, čeká, až Tarbík přijde roznášet jídlo. A v devět pak do dveří vstoupí Okrouhlý obličej. Zafačovaná tvář, Splhlý knír a ten čtvrtý, co ho pak vojáci přistříleli k palubě remorkéru, takový křivý nos měl.

Matka byla statečnější. Vstala z postele a trochu se upravila, protože spala oblečená. Opatrně otevřela dveře na chodbu, hlasy zezdola zesílily. „Pojd', Tramíne,“ řekla.

Sestupovali se schodů. Teplota v noci jistě neklesla pod deset nad nulou a vzduch už sladce páchl rozkládajícím se masem. A taky chlórem. To prostě jen vojáci v kantýně sbírali rozstřílená těla svých druhů. Ze dveří mezi kantýnou a skladem vyšel voják: „Kde se tady berete, ženská?“

„Já tady bydlím,“ šeptla ustrašeně matka.

„Cože? Vy jste spali nahoře?... No tak spali, nebo ne?“

„Jistě, spali jsme ve svém pokoji.“

„To máte teda zatracenou kuráž. Víte, že jsme vás hledali půlku noci po všech čertech? Vás a vašeho kluka. Ty jsi... Tramín?“

Tarbík mlčel, ale promluvila matka, kupodivu ostřejším tónem: „A kdo jste vy?“

„Oho? Já jsem se zapomněl představit? Tak to napravím, ale pojd'te radši na vzduch.“

Zamířil k zadnímu vchodu. Tarbík šel za ním, ale když míjel dveře do kantýny, na vteřinku je pootevřel: pár vojáků, vyzbrojených kartáči na dlouhých tyčích, se snažilo udělat z toho hromadného hrobu znova místnost.

Venku slabě svítalo. „Říkají mi Moucha,“ podal voják ruku matce i Tarbíkovi, „a přijel jsem v noci z Paragu. Jsem tady jako pozorovatel s právem vyšetřovat.“ Ten chlapík byl každým coulem profesionál a Tarbíkovi vracel důvěru v armádu království Boiohiem. Nevysoký, na výšku slabých stopětsedmdesát, štíhlý, s úzkou tváří. Hnědě vlasy ostříhané nakrat'oučko a levým, patrně ochrnutým koutkem úst jako by se pořád usmíval. Na sobě plastický pancíř, maskovací kalhoty a šněrovací boty pod kolena. Kolem boků nenuceně ovinutý nábojový pás a na zádech ve

zvláštním závěsu krátkou karabinu, jejíž pažba mu trčela nad pravým ramenem.

„Vy jste mě hledal?“ hlesl Tarbík.

„Jistě, hošku, musíme si popovídat. Běž si někam hrát,“ mrkl na chlapce spiklenecky, „jen tady dodělám nějakou prácičku. Kde budeš?“

„Támhle u kapes,“ kývl Tarbík a loudal se pryč. Ještě zaslechl, jak voják říká matce: „Mladá paní, ještě neodcházejte. Vás se budu ptát jako první...“

Přistavní kapsy byly zařízené šikmo do břehu, široké osm a dlouhé přes patnáct metrů. Do nich zajížděly čluny, aby mohly být naloženy pšenicí, barely s bionaftou, sudy s vyhlášeným Budowisským pivem. Přepážky mezi kapsami byly široké deset metrů, trčely z nich železná úvazová pacholata a přístřešky, které měly chránit nakládaný materiál před deštěm. Ze vzdálenějšího konce překladiště odjížděl člun, ten, kterým se čtyři apokalyptičtí jezdci chtěli dopravit do Paragu. Prchal před povodní, nenaložený, s posádkou nahrazenou přistavními dělníky.

Tarbík se loudá k hrázím a cítí vzrůstající nebezpečí. Tušil to vlastně celou noc, když se co chvíli díval z okna, jestli nezahledne stín obcházejícího Psa. Noc patří vlkodlakům, ale tomuhle nepatřila, ten čekal na ráno. Přijde si pro desky, které má Tarbík zastrčené v kapse vařáku.

Horečně vzpomíná na zkazky bremenské babičky. Jakým způsobem se zahánějí přízraky? Svěcenou vodou! Svatým křížem! Jenže tohle je v kostelích v Budowissu a on je tady na hrázích. Co je důležitější – aby to byl kříž, nebo aby to bylo svaté? Po cestě sbírá dva odřezky tyčové oceli. Kus řemenu má v kapse vždycky. Potom z toho váže kříž. Mizerná zbraň je pořád ještě zbraň.

Pot mu teče po zádech. Za sebou slyší kroky, ale tohle ještě není Pes. Poručík jménem Moucha usedá na železné pachole. Oči mu svítí zpod dlouhé ofiny chlapeckého účesu:

„Mluvil jsem s mámou, Tarbiku. Říkala mi, co jste přestáli v Bremmen. I u Ústí. Řekl bych, že seš kus chlapáka a vydržíš víc, než na co vypadáš... Je to tak?“

„Jo.“

„Tak mi pověz. Ty jsi ty čtyři viděl při práci?“

„Jo. Ale jenom dva zůstali v kantýně, pane.“

„Klidně mi říkej Moucha. A tykej mi. Všichni to tak dělají.“

„Měli s sebou Psa...“

„Hm, slyšel jsem. Slyšel jsem divný věci.“

„Je tady, pane. Cítím ho.“

Tarbík vstává a rozhlíží se. Voda v kójích se točí ve vírech, jak ji roztáčí prchající proud Moldavy. Tam odsud se odvíjí tenounké vlákénko spřízněnosti člověka a nečlověka. Je to spřízněnost lovce a kořisti.

„Co je? Co se děje, chlapče?“ I Moucha už to cítí.

„Chce knihu, pane. Chce knihu, ale já mu ji nedám.“

Slabé cvaknutí, to Moucha přehodil pojistku karabiny, která mu vklouzla do dlaní: „Ježíšikriste!“

Na odvrácené straně přistavní kapsy po jejich levé ruce šplhá od vířící špíny ve vodě Pes. Přichytává se téměř svislé stěny jako pavouk. Z vydroleného betonu vystupují výplňové kameny, za něž je možné zaklesnout pařáty. Desetkrát přehmátne a překoná třímetrovou vzdálenost mezi vodou a horní hranou hráze.

V té chvíli vybuchla Mouchova karabina. „Nestřílejte,“ šeptl Tarbík.

Nezdálo se, že by kulka Psa zasáhla. Tvor se prudce otočil a zadními hnáty se odrazil od hráze. Přenesl se přes osm metrů kapsy a s plesknutím dopadl šest kroků od nich. Moucha znovu vystřelil a někde za Psem se rozstříkly odštěpky betonu. Tarbík pozvedl železný kříž. Tvor se podíval po těch dvou, kteří mu nechtěli vydat desky se stříbrným kováním. Zakňučel bolestí, couvl a zavrával ke kraji kapsy.

„Mein Gott!“ Moucha to pochopil první. Psovy oči byly chyceny linkami kříže a strženy do jediného bodu. Oční bulvy mu vylezly z důlků a nad kořenem štětinatého čenichu se navzájem dotkly. Tvor šilhal tak strašlivě, že Mouchu píchlo v očích, jen když se na to díval.

Pes se schoulil do klubička a předními pařáty si zatlačil oči zpátky do lebky. Byl poražen, ale ještě si to nechtěl přiznat. Hodil letmý pohled při zemi a pokusil se zaútočit poslepu. Ale magická moc dvou linií, stýkajících se v pravém úhlu, znovu uchvátila jeho pohled. Se vzteklým zavytím skočil.

Skočil dozadu a bez otáčení, po zádech dopadl do zpěněných vod k kapse, byl jimi stržen a vlečen do hlavního proudu. Vzdaloval se a vykřikoval kletby v neznámém jazyce.

Moucha se přišoural na nejistých nohách na krajíček kapsy. „Moc pěkný krovky hodil,“ zavrtěl hlavou a pak doplnil do zásobníku dva ostré náboje. „Dvakrát jsem ho napálil do břicha a ani si toho nevšiml.“

„Je to vlkodlak, pane. Olovo mu neublíží.“

„A s čím se něj musí? S osikovým kulem? Se stříbrnou kulí?“

„Tohle, pane,“ vytahuje Tarbík desky. „Tohle je myslím stříbro. Včera na to sáhl a popálil si o to ruku.“ Přitom se dosud třese strachem a přestálým nervovým vypětím.

„Ukaž! Kdes to vzal?“

„Měl to u sebe ten... kterého zastřelil pan Jordan. Je to o vyvolávání duchů, pane!“ Tarbík totiž využil půlhodinku, kdy matka před ránem usnula, a v odlesku dvorní lucerny luštil popsané stránky.

„Chtěl jsem to dát vojenskému veliteli, ale...“

Moucha neposlouchá. Posadil se co nejpohodlněji na úvazní blok. Rozepnul sponu a otevřel desky. Jsou tam tři věci. Za prvé ty ampule, zkumavky a balíčky, opatřené chemickými názvy. Jsou zastrkané do pouzder na tužky a kapsiček v levé chlopni. Za druhé volně zasunuté jednotlivé papíry s rozkreslením jakési technologie. Černým inkoustem, drobnými verzálkami a čistou germánštinou několik verzí časového schématu pro postupné dodávání přísad do

nějakého chemického procesu. Každý list je označen částečně začerněným kolečkem, jistě, ta kolečka znamenají měsíční fáze. Vše opatřeno poznámkami, jako například: „po pěti vteřinách přidat MnO₂ (pro hrubý odhad pěti vteřin stačí 3x zopakovat abrakadabra)“. Nebo: „v první čtvrti ubývajícího měsíce úměrně přidávat síru. Ve druhé čtvrti ubývajícího měsíce proces nefunguje žádným způsobem“. A taky ještě tam bylo: „místo práškového oxidu železa lépe použít drcený krevet“. Jiné papíry jsou nadepsány SEZNAM SKUTEČNÝCH JMEN A NÁZVŮ a popsány sloupci nic neříkajících slov.

Třetí část tvoří sešit – deník. Je psán jiným písmem, jiným inkoustem a místním nářečím, boiohiémštinou. Je to sešit toho druhu, který se (i se stříbrem zdobenými deskami) dává darem a jeho majitel pak dlouho neví, co s ním. Obsahoval asi rok a půl života a rozjížděl se ztěžka, hesly typu 25.10. – přšelo, 11.11. – v noci zase u Donny (chtěla by se mnou dítě) (to tak!). Záznam „přišel nový doktor, jakýsi Jonte Ruber“ byl dodatečně červeně orámován. Začátek loňské zimy nabíral na dramatickosti. Zápisy zaznamenávaly průběh morové epidemie uvnitř jakési kolonie, v níž pisatel žil.

„Ricardova mladší dcera horečky.“ „A.J.C. zemřel.“ „Byl jsem pro léky v Oonspitzu.“ Pak dlouhá odmlka, autor deníku onemocněl také.

„Hrozně jsem zeslábl a několik dní si vůbec nepamatuju. Jonte říká, že jsem už vyvázl. Od té doby, co odstříhl Ak.S. a prosadil svoji metodu, už nikdo neumřel, akorát malá Sowradova sestřička. Divnej chlap, tenhle Jonte. Nelíbí se mi jeho pes. Říká mu Wolfi a připomíná mi mutanta, křížence člověka se psem, kterého jsem viděl ve zvěřinci v Bornnu. Taký jsem to Jontemu řekl a on hrozně křičel. Wolfi prý není zvíře, ale BYTOST (podtrženo).“

„12.1. – Mráz. Znovu přicházejí oce. a je jich mnohem víc než loni. Zdá se, že nejsou nepřátelští. Zima jim vyhovuje.“

„15.1. – oce. zaútočili! Malého Bergova chlapce zabili a jeho manželku hrozně pokousali. Přitáhli až k palisádě a po naší obraně se stáhli mimo dotřel. Berg šel za nimi, vrátil se a měl vlasy úplně šedivé.“

„17.1. – noční výprava proti oce. Manfred zraněný šípem z vrhače, nic vážného. Berg dostal do hlavy kamennou sekoučkou, těžký otřes mozku. Naprostý úspěch, přes 60 oce.?, jejich doupata jsme spálili. Jonteho pes je učiněný ďábel, krvežíznivý jako pijavice. Zadávil jich dobře deset. Některým vysál krev.“

„29.1. – Erazim narazil na lovu v lese na novou tlupu oce, prý početnější než byla ta, které jsme se zbavili.“

„2.1. – další dva konflikty s těmi novými oce. Večer porada. Na novou akci máme málo nábojů. Musí nás podpořit Správa. Jonte dokáže na naši ochranu přivolat více bytostí jako je Wolfi. Jonte tvrdí: hmota se všemi těmi atomy a molekulami je děravá jako cedník. Částice zaujímají v prostoru promile místa, zbytek je prázdnota. Na naší planetě existuje ještě jiný, pro nás neuchopitelný (jeho termín) svět, tvořený tímiž částicemi, jenže modifikovanými. Náš svět a ten druhý svět se vzájemně prolínají.

Vzájemně prostupují jeden druhým... Čtu, co jsem napsal, a nemůžu to nějak vstřebat. A přece: magnetické pole Země prý občas zakolísá, chemická rovnováha kusu biosféry se změní, nebo se stane něco jiného, zdánlivě nepodstatného. A pak se promítne ten jiný svět. PROMÍTNE – to znamená, že se v našem světě objeví jako nehmotný přelud. Jako fantastická krajina. Jako duchové, prostupující zdmi našich domů. Protože duchové – to jsou bytosti z toho druhého světa. Takoví, jako je Wolfi, a ještě mnohem zvláštnější.

Ten druhý svět je prý možné i VYSRÁŽET do našeho, tedy zhmotnit. Samovolně se to prý stává velice zřídka. Ale Jonte tvrdí, že je schopen VYSRÁŽET, tedy PŘIVOLAT bytosti z toho druhého světa nějakým chemickým postupem a donutit je, aby nám sloužili. Nevím.“

„5.2. – dojel jsem na stanici dálkopisovat žádost o novou dodávku munice. Než došla odpověď (zamítnuto), hrabal jsem se v archivu. Teď znám příběh Jonteho Rubera. Byl profesorem na Bornské Akademii, jedním z nejmladších. Za hlásání bludů exkomunikován. Jako důkaz svých nevědeckých teorií uváděl mutanta (Wolfiho), vyrobeného patrně nějakou ze zakázaných technologií. Prý jen o vlas unikl popravě upálením.“

„12.2. – Jonte je blázen, ale skvělý řečník. Kolonie odhlasovala uvolnění prostředků na jeho VYVOLÁNÍ DUCHŮ (on sám říká vysrážení bytostí) – Přesvědčil většinu, že je to jím naprosto kontrolovaný proces, ukočiruje DUCHY pomocí jejich SKUTEČNÝCH JMEN (která zná).“

„17.2. – Potyčky s occiany, máme dva mrtvé. Jonte čeká na úplněk, tehdy prý VYSRÁŽENÍ funguje stoprocentně. Osadu zachvátila zlatokopecká horečka. Tomáš například obchází rodiny s dětmi a půjčuje si pohádkové knížky (podle Jonteho je prý polovina pohádek a mýtů dokladem o skutečných kontaktech s DUCHY). Chlapci si vypisují magické předměty, o které BYTOSTI požádají – nástroje z jejich světa, pro které neplatí naše fyzika. A zlato a moc a schopnost levitace a schopnost telepatie. A schopnost hovořit se zvířaty. Oni tomu věří.

Manfred: jeho se to netýká, on je bojovník a nevěří v pomoc „přátelských trpaslíků“ (můj slovní obrat). A mě napadá: máme právo zasahovat do světa BYTOSTÍ? Do jejich životů? Nezpůsobíme jim bolest, když je budeme nutit zabíjet naše nepřátele? Dokážeme je vrátit zpátky, nebo je prostě necháme umřít?“

Za tím už jen volné listy a pak nákras překladiště s nápisem:

VYVOLÁVALI JSME PŘÍZRAKY

– A ONY PŘIVOLALY NÁS.

Trvalo dobře dvě hodiny, než Moucha sešit – deník přečetl, prolistoval a přečetl znovu. „Rozumíš tomu?“ řekl pak. „Vývolávali duchy,“ řekl chlapec, který měl na přemýšlení o deníku pár hodin navíc. „Nezvládli je. Duchové je pak poslali, aby přišli sem, pobili stráž a zablokovali vrata.“

„Hm... a proč by ti... duchové to měli chtít? Ale vlastně na tom, co říkáš, něco je. Tamten bývalý profesor je oslovil, kontaktoval je. Oni pochopili, že by mohli k něčemu využít ty lidi. Poslali je sem ze strašné dálky, řekl bych, že přešli půlku Evropy. Zavřít vrata... ale proč?“

Mnohem později a někde jinde pak řekne poručík Moucha tu větu někomu jinému a pak k ní doplní ještě něco:

„Duchům může být ukradené, že při tom zhasne nějakých čtyřicet lidí. My jsme pro ně jenom stíny. Záleželo snad někdy lidem na tom, co se děje v DUŠÍM světě, když pomocí zaříkad el chtějí po těch tvorech peníze a moc a létající

koberce a čapky neviditelnosti?“ Ted, tady na hrázi kapsy překladiště u města Budowiss však sklapl desky a zajistil je stříbrnou sponou.

„Dám to veliteli města.“

„Ale proč?“ vyděsil se Tarbík. „Inženýr říká, že velitel je pabl!“

„Právě proto, chlapče, právě proto. Jen ať to schová do trezoru. Tohle je náramně horký zboží a já se kvůli tomu nenechám sežrat vlkodlakem.“

„Moldava zatopí naše město!“ vykřikl tlustý radní s okurkovitým nosem, nacpaný do příliš těsných maskáčů. „Vrata musí být bezodkladně otevřena!“ Pro zdůraznění svého rozkazu, nebo spíše žádosti, udeřil dlaní o jilec dragounské šavle, jíž byl opásán. Protestní výprava ctihodných občanů Budowissu, vyzbrojená ládovačkami a nenataženými samostřily, přitáhla o půl třetí na hráz. Inženýr, ačkoliv měl všechny důvody být nevrlý, je přijal laskavě a po koruně hráze dovedl až k vratům, tedy ty z nich, kteří si troufli. Pohled dolů byl strašlivý. Voda v nádrži stála jen půl metru pod horní hranou vrat a pootevřenou štěrbinou veřejí tryskala v úzkém paprsku dolů do vývařiče. Protože byly veřejí zkřivené, vznikl mezi nimi otvor několik centimetrů široký a voda, povzbuzována obrovským tlakem v nádrži, stříkala desítky metrů daleko, rozstříkovala se a vodní tříšť, hnaná větrem, se vracela zpět na korunu hráze. Oba regulační segmentové jezy u protějšího břehu byly sklopeny až do nejnižší polohy, ale prostor, který uvolnily vodám, ucpaly stromy, keře, bahno a tráva, nesené povodní. Inženýr nechal měšťany, aby se dosyta vynadávali a promočené na nitku je odvedl zpátky k velínu. Pak rozhodl ruce:

„Vrata se pokouším otevřít už druhý den. Nikdo se k nim nedostane, smetla by ho voda.“

„Roztrhněte je dynamitem!“ zavřiskl jiný mužik z Budowissu.

„Půjdete vy sám položit nálože, vážený?“ zakřenil se na něj inženýr. „Budete vlastním tělem chránit doutnák, aby neuhasl!“

Vojenský velitel města byl také přítomen a stranil těm z Budowissu. Zahřměl: „Pane, vaší povinností je postarat se o bezpečnost města!“

„Já?“ zasmál se nervózně inženýr. „Já jsem zodpovědný za provoz překladiště a do vašeho města je mi houby!“

Dav budowisských měšťanů zakřičel desítkami vzteklých hlasů. Hrnuli se k inženýrovi a mávali zbraněmi, až hrozilo, že si navzájem ublíží. Odkudsi se vynořil Moucha a postavil se inženýrovi po bok. Rutinním pohybem sáhl přes rameno pro karabinu. To stačilo. Dav couvl o deset kroků.

Inženýr udělal pravicí smířlivé gesto: „Poslouchejte mě chvíli. Vašemu městu nebezpečí nehrozí. Budete mít k dobru ještě metr, až se první vlna přejele přes vrata.“

Vojenskému veliteli šlo o zachování prestiže: „TEĎ už není možné otevřít velká vrata, to vidíme všichni. A proč nebyly včera roztrženy dynamitem, to bude řádně vyšetřeno. Ale teď se JÁ postarám o bezpečnost města. Moji vojáci podminují kus hráze a vyhodí ho do povětří...“

Inženýr zesinal: „Poslouchejte mě! Vrata nevydrží víc než pět minut, až se přes ně povalí povodeň. Na to vám přísahám. Vrata se vyvalí, ale hráz zůstane. Jakmile byste zasáhli do vnitřního tělesa hráze, jakmile byste poškodili její jádro, už by nikdy nešla opravit. Slyšíte? To bychom ji museli zbořit a postavit znovu. A hráz,“ zaječel zoufale, „hráz je majetkem krále!“

Jasně, zničit hráz v ceně stovek tisíců marek si náhle nikdo netroufal. Vojenský velitel polkl – a v tu chvíli byl u něho Moucha, v ruce náhle místo karabiny stříbrem zdobené desky. Odvedl velitele stranou a chvíli si s hlavami u sebe cosi šptali. Pak se velitel obrátil k davu a řekl něco o neodkladných povinnostech a že za jeho nepřítomnosti ať se nikdo nepokouší o žádnou destrukční činnost. Poručík Moucha po straně mávl na inženýra, jako že je to v pořádku. Pak pronesl k měšťanům krátkou řeč, jejímž obsahem bylo, že on (poručík zvláštního královského útvaru) naprosto důvěřuje odborným znalostem hlavního inženýra a pokud inženýr říká, že městu nebezpečí nehrozí, tak mu prostě nehrozí. Dále on (poručík zvláštního atakdál) apeluje na občany jakožto na dobré poddané krále, aby pomohli při evakuaci těchto nešťastných obyvatel překladiště, než budou jejich domy strženy povodní. Potom Moucha s velitelem nasedli do těžkého vojenského vozu (velitel Budowissu s oblibou předváděl svou vojáckost) a nechali se spřežením valachů odtáhnout do města.

To, co říkal Moucha, byla samozřejmě pravda. Zbývalo už jen pár hodin a pak zdivočelá voda zavíří nad střechami baráků pro dělníky, nad kanceláři, skladišti i nad hotelem pana Jordana. Ctihodní měšťané zprvu krčili rameny a všelijak se vymlouvali, ale protože přitáhli na hráz pořádně nažhavení a potřebovali se vybit, pustili se do práce se stále vzrůstající vervou. Dokonce se nechali i řídit inženýrem.

Žárovky nad hlavním vchodem do kantýny kupodivu zůstaly netknuté. Matka našla vypínač a barevná girlanda se rozzářila jasným světlem, turbína uvnitř hráze se v posledních záchvěvech své existence zřejmě roztáčela zběsilým tempem. Matka rozsvítila i uvnitř a vytáhla zpod vlnáku páčidlo. Vstoupili dovnitř.

Páchl tam chlór a krev, která vsákla do prken podlahy. Židle i stoly i všechno ostatní bylo v záchvatu spásitelského nadšení vyneseno vysoko nad pravděpodobnou čáru zátopy. V polici za barpultem se leskly láhve, prázdné, protože jejich obsah využívali měšťanostové při stěhování do poslední kapičky. Matka je smetla na podlahu. Tarbík cítil už jenom strach, strach z vody, která o pár set metrů dál vydouvá velká vrata.

„Pojď pryč, maminko, pojď radši pryč. Nech to být.“

V holých stěnách se mohlo ještě ledacos skrývat. Matka vrazila páčidlo do spáry prkenné stěny. Po minutovém úsilí se jí podařilo vyštípnout pár třísek, ale nic víc.

„Tak mi konečně pomoz!“ vykřikla na chlapce.

Tarbík měl sílu, vyrval prkno na třetí zabrání, ale uvnitř nebylo nic víc než hobliny, které se vyřinuly ven. Matka strčila ruku dovnitř až po loket a pokusila se nahmatat něco jiného než výplňovou dřevěnou drť. Zmocňovalo se jí zoufalství. Barevná zář žárovek na chvíli pohasla, to jak girlandu svými rameny zastínil poručík Moucha. Vešel dovnitř: „Já

věděl, Marie, že tě tady najdu!“ (Vida, tyká jí a navíc ji oslovuje křestním jménem, pomyslel si Tarbík. To se s ní stačil už důkladně seznámit!)

Hodila po něm rychlý pohled přes vlasy, které se jí uvolnily z pletence: „Kolik času zbývá?“ Tarbika poprvé v životě napadlo, že matka není ještě tak stará (necelých třicet), aby si nemohla něco začít s jiným mužem. Zatím mu připadala hrozně vážná, ustaraná a bez zájmu o ty věci mezi mužem a ženou.

„Zbývá hodina, říkal inženýr. Možná míň.“

Vytáhla ruku z hoblin. „Pan Jordan neměl žádné příbuzné,“ řekla omluvně. „A já... mně už nezbylo nic!“ rozplakala se. Pohladil ji po tváři. „To je v pořádku.“ V levém, znehýbněném koutku úst mu seděl stálý úsměv. Z kapsičky na neprůstřelné vestě vytáhl plochou baterku a její světlo nasměroval na zeď. Prohlédl spáry a pak zatáhl za mírně vyčnívající hlavičku jednoho hřebíku. Šlo to snadno a prkno se vyklonilo úplně samo. Uvnitř byla plechová schránka, nezamčená. Moucha z ní vytáhl plátěný pytlík a zatrásl jím. Stříbrně to zacinkalo.

„Pro tebe,“ podal ho matce.

Přitiskla si ho k prsům a chvíli ještě popotahovala a čistila si nos. Pak řekla: „Dám ti polovinu.“

„Nedávej mi nic. Jestli chceš, vezmu tě s sebou do Paragu.“

Neřekla tak ani tak. Chvíli všichni mlčeli.

Vchod se znovu zatměl. Čtvrtý návštěvník vstoupil do kantýny.

Moucha udělal známý pohyb pravicí přes rameno, ale utnul ho v půli. Dobře znal své možnosti. Návštěvník zůstal stát ve dveřích, vysoký, prostovlasý, v dlouhém kabátě. Levicí si o bok nenuceně opíral pažbu pumpovací brokovnice.

„Kde je kniha, Junge,“ řekl s těžkým germánským přízvukem. „Jsem Manfred,“ dodal pak ještě.

„Já... já...“ zakoktal Tarbík.

„Kniha je ve městě,“ vložil, se do toho prudce Moucha. „Je v městském trezoru.“

Muž přikývl: „Dejte si na ni pozor. Je nebezpečná.“ Teprve teď ho Tarbík poznal. Dnes neměl na tváři zakrvácenou gázu, ale to, co gáza zakrývala. Červené a modré tetování, složitý květinový vzor.

„Vrátil jsem se,“ řekl Manfred zdánlivě nesmyslně. „Včera jsme ujížděli co nejrychleji, Jonte a já. V Pilzenu je mráz. Už týden tam mrzne.“

„Jonte přišel s tebou?“ zeptal se Moucha. Snad hrál o čas.

„Ne. Jonte nepřišel... On už nikdy nebude vyvolávat duchy.“

„Zabils ho?“

„Nechal jsem ho jít. Už to nikdy neudělá. Je... zlomený.“ Cizinec sklouzl do germánštiny, ale všichni tu řeč znali.

„Nechtěli jsme tady nikoho zabít,“ řekl ještě Manfred tvrdou hannoveráckou germánštinou. „To oni nás donutili.“

„Jak?“ vykřikl Moucha. „Jak vás mohli donutit?“

„Znali naše jména. Naše SKUTEČNÁ jména. Nevím, co to znamená, ale bylo to tak... Za chvíli se přelije voda přes vrata. Jděte. Chlapec zůstane se mnou a já vám ho vrátím později.“

„Ne!“ probírala se matka z ohromení. „Neber mi ho, prosím!“

„Nic se mu nestane,“ zavrtěl Manfred hlavou. „To je jen záruka, abyste na mě nestříleli. Za hodinu bude u tebe, mein Frau. Já chci jen vyrovnat dluh. Oni nás poslali. Oni způsobili tání. Přijdou sem. Nevím, proč to všechno chtěli, ale za pár minut už tady budou... Jděte už!“

„Pojď,“ vzal Moucha matku za ruku. „Pojď, Marie, nemůžeme nic dělat. On chlapce vrátí, já mu věřím.“ Všechn odpor z ní náhle vyprchal. Vykročila ke dveřím. Tarbík ji mimoděk následoval, ale Manfred jej zadržel.

Když Moucha mýjel Manfreda, přejel si dlaní přes tvář: „Podle toho tetování tě najdu všude!“

„Nebudeš mít důvod mě hledat,“ potřásl hlavou Manfred.

Tarbík s dlouhým bojovníkem vypadli zadním vchodem. Někdy v tom okamžiku se žluté lampy mezi sklady rozzářily oslepujícím světlem a pak rázem zhasly. Nad obzorem visel obrovský kulatý měsíc. Tarbíkovi se rozjehtaly zuby frekvencí dálkopisu, prudce se ochladilo. Zima se vrací.

Manfredova pravice strhla chlapce k prkenné stěně skladu. Mezi stíny vrhanými měsíčním světlem se něco pohybovalo. Muž chvíli čekal a pak sklopil brokovnici.

„Kchom her, Wolfi!“

Pes přiběhl až k nim a v přihrbeném předklonu natahoval k bojovníkovi přední spáry. Kňučel radostí i bolestí a z jeho kloubnatých prstů visely trásničky tkání. Podával Manfredovi desky – orvané, zbavené všech stříbrných ozdob.

„Na já, ist šon gút,“ poplácal ho muž po hřbetě. Vzal od něj desky a rozevřel je, dobrá třetina flakónků a balíčků chyběla.

„Chtěl ses dostat zpátky?“ ptá se muž a Pes souhlasně kňučí. „Nic, Wolfi, nech to být. Dnes se vrátíš domů. Slibuju ti to.“

Muž si je jist, že Pes by vycítil všechny nepřátele kolem a vyrazí středem ulice mezi baráky. Pod botama mu čvachtá voda, drobné praménky už si našly cestu v horní, rozpukané části jádra hráze. Z šikmého svahu stékají třpytivé provázky. Muž, chlapec a bytost mezi nimi stoupají vzhůru až ke zbytkům kdysi rozestavěného a nikdy nedokončeného obchvatného kanálu. Koryto kanálu je už zasypáno, jen na tomto místě se šklebí jáma, ze které jako polámané kosti vyhřezávají opěrné betonové bloky. Je odsud jen padesát kroků k velínu, sto metrů k velkým vratům a dobrý výhled přes komunikaci v koruně hráze na temnou hladinu nádrže.

Manfred s chlapcem zalehli do uschlých loňských koprů. „Tam,“ ukázal muž. Dosud temná hladina se pokrývá perleťovým opalizujícím povlakem. Manfred si přitáhne píst podavače nábojnic k sobě a zvedne vyhozený náboj. Nehtem vydloubne ucpávku a vysype si jeho obsah na dlaň. V měsíčním světle se zalesknou kousky kovu a Wolfi se zděšeným zakňučením uskočí někam do stínů.

„Stříbro. Zabíjí je to spolehlivě.“

Pak pečlivě vrací do kartónové nábojnice nejprve prachovou náplň v hedvábném papíře a pak kousky stříbra. Lesklý povlak nádrže hraje všemi barvami duhy a viditelně se vzdouvá. Od vrat dolehlo hluboké zabručení, to se první paprsek vody přelil přes jejich horní hranu.

„Kdo jsou occianové?“ osmělil se Tarbík. Occianové – to byli tvorové, kteří napadali Manfredovu kolonii. Dlouhý bojovník chvíli nechápavě mlčí a pak zašeptá: „Okcianové... Zdivočelí lidé! Malí a porostlí srstí...“ Náhle si zaboří nehty obou rukou do tváří a táhne je dolů.

„Oh, Mein Gott! Karl je mrtvý. Tomáš je mrtvý. Opustili jsme kolonii, když nás nejvíc potřebovala!“ Krvavé krůpěje mu tečou po lících. Pak vezme desky z kůže a odhodí je co nejdále. Papíry se rozlétnou jako noční motýli. Pes zavyl hrůzou, ale než pro ně mohl vyrazit, zaráží ho velitelský hlas.

„Warte, Wolfi! Zi kchom!“

Pes, ubohá bytost, vytržená ze svého světa tápavými pokusy profesora Bornské Akademie, se třese strachy. Už také cítí, že přicházejí ti, s nimiž se Jonte Ruber spojil a které už stálo za to přitáhnout na obojcích do bornské Auly a rozdrtit argumenty oponentů v prach. Jenže oni byli příliš silní.

Vývolávali jsme přízraky – a ony přivolaly nás.

Po fosforeskující hladině klouže člun, velká ořechová skořápka z matného dřeva. A v něm – elfi bojovníci s červenými očima ve tvářích bez nosů a úst. Oblečení v řasnaté obleky, v rukou svírají oštěpy a dlouhé luky. Stojí zpřímá a dívají se nad vibrující vrata, kde se začíná objevovat rozplizlá skvrna.

Bože! chce se křičet Tarbíkovi. Je to, jako by se otevírala brána do jiného světa.

„Gaistenšif“, sykne Manfred. Loď duchů. Ducholod’.

Ducholod’ stojí pět metrů od vibrujících vrat, vydávajících stále vyšší tón. Čeká na poslední vlnu, která ji nadnese ještě o půl druhého metru výš a vnese do té... astrální brány.

„Junge! Lež a nehýbej se! Wolfi! Tohle je tvoje šance! Utíkej!“

Vlkodlak předlouhými skoky uhání po perleťové krustě, která kryje vodní hladinu. Bytosti v člunu už si ho všimly a jedna z nich pozdvihla oštěp.

Prásk! To dvacet metrů stranou vybuchla Manfredova brokovnice. Přízrak změnil úhel nápruhu a mrštil oštěp. Do betonové nohy velínu práskl blesk. Opravdový, nefalšovaný blesk, klikatý a rozvětvený, doprovázený uši trhajícím zahřměním.

Vlkodlak nezaváhal. Pár vteřin mu stačilo, aby doběhl na úroveň lodi duchů. Dva šípy mu vylétly vstříc a on se jim vyhnul svým osvědčeným flopem. Byl už blízko. Žády se dotkl skvrny nad velkými vraty a ta ho pohltila. Wolfi konečně našel cestu domů.

Dvojice blesků udeřila do koruny hráze. Tarbík cítí mravenčení, jak se energie rozlévá do vodou nacucané zeminy. V záři výbojů zahlédne mezi velínem a vraty postavu v dlouhém vlajícím plášti. Na tahu je Manfred.

Brokovnice vychrlila stříbrné úlomky s kadencí strojní pušky. Ducholod’ nadskočila a přízraky v ní zakvílely – skutečně, ten zvuk, přiválý větrem, se nedal jiným slovem nazvat. Vlna, ta poslední, na kterou čekaly, zastihla Bytosti nepřipravené. Člun se převrhl.

Ještě pár vteřin měly přízraky k dobru, protože opalizující povlak je dosud unesl. Jeden stín se pokusil proskočit BRÁNOU, ale brokový náboj ho smetl do hlubiny pod hrází. Další vrhl oštěp.

V záři blesku zahlédl Tarbík Manfreda, jak přechá zpátky k velínu a dlouhý kabát za ním vlaje. Rezavý tón vibrujících vrat rázem zmlkl. Plonk! – to se voda vyvalila strženými vraty a v jediném rozmachu rozmačkala překladiště: domy, sklady a hotel pana Jordana.

Rozplizlá skvrna, která se podobala bráně do souběžného světa, visela nad dírou do hráze ještě dlouhých třicet minut. Poručík s přezdívkou Moucha byl v té chvíli o deset metrů výš a o padesát dál. Divadlo na hrází sledoval vojenským kukátkem, nepřibližovalo moc, ale i tak toho viděl dost. Bojovník s potetovanou tváří zmizel někde mezi měsíčními stíny a snad i přežil, Moucha se to nepokoušel zjišťovat, zatím. Spokojil se s tím, že našel silně prochladlého chlapce, protože s poslední vlnou se vrátil i mráz. Během pár minut se ochladilo o dobrých dvacet stupňů. Jako by se zkázou ducholodi pomínula i kouzla. Tarbík a i s jeho matkou dopravil do Budowissu a zajistil jim ubytování. Město bylo vyděšené k smrti, mnoho z jeho obyvatel uvidělo ducholod’, proplouvající městem po rozvodněné Moldavě. A pak – vojenský velitel byl nalezen ve své pracovně s rozsápaným hrdlem a s vysátou krví, kolem jeho mrtvolu prý byly poházeny kousky ozdobného stříbrného kování. Velitel, místo aby uložil desky do sejfů, se zřejmě pustil do prohlížení zápisů a Pes ho našel.

Do rána se voda rozlila po loukách a lesích pod hrází. Po celý další den prohledávali zbylí vojáci a gardisté zamrzající mokřiny. Moucha doufal, že objeví odhozený sešit, jenže ten byl nenávratně ztracen. Místo toho našli vojáci něco lepšího – samotnou ducholod’ a v ní zaklíněná těla dvou mrtvých Bytostí. Moucha odsekal sekerou kus bortu a ten odvezl do Paragu, do laboratoří university, nesoucí jméno dávného císaře Karla. Materiál byl analyzován jako kov lehčí než voda a později byl výhodně vyměněn do Bornské Akademie za dekret s pečeti císaře, důležitý pro zemi Boiohiem. Jak slíbil, odvezl Moucha do Paragu i Tarbíka a jeho matku, se kterou později nějakou dobu žil. Nezapomněl na tetovaného bojovníka jménem Manfred a ještě dlouhá léta se pak na něj vyptával poutníků a nájemných vojáků. Marně. Nikdo ho neznal, nebo nechtěl znát. Nicméně si na služební cestě v Hamelnu koupil od žebravého studenta spis s názvem „Traktát o modifikovaných molekulách“, sepsaný RNDr. Jontem Ruberem, tehdy ještě profesorem Akademie (brožura stála hříšné peníze, protože byla na seznamu zakázaných tiskovin). To nepříliš rozsáhlé dílko se zabývalo „vesmírnou erozí“, působenou slunečním větrem – celé kusy planetární slupky prý ztrácejí schopnost interakce s molekulami základní hmoty a stávají se pro ostatní svět nehmotnými. Přesto nezanikají a existují „někde vedle“. Tímto způsobem, vysvětloval autor, zmizely například megaastrovy Lemurie, Mu, Atlantida. V souběžném světě modifikovaných molekul existuje život, a to „dokonce inteligentní život. Fenomény „promítnutí“ a „vysrážení“

byly rozpracovány obdobně jako v deníku ze stříbrem zdobených desek, jen ve větším záběru. Projevy modifikovaného světa byly prý stále registrovány, ovšem vždy chybně interpretovány, jak autor vysvětloval na mytologiích starověku, křesťanství, okultismu devatenáctého a ufologii dvacátého století, i na návratu k naivnímu křesťanství století následujících. Uvedl hypotézu, že tvorové, schopní konat v našem světě tzv. zázraky (například Buddha, Kristus, hrabě Cagliostro, hrabě Dracula nebo Albert Einstein), přišli (byli vysráženi) právě ze souběžného světa modifikovaných molekul.

Jonteho spisek byl nanejvýš pochybný a nedůvěryhodný. Moucha se pokusil konzultovat ho s někým znalým věci, ale oklikou se mu dostalo varování, aby do těchhle záležitostí nestrkal nos. Bývalý profesor Akademie zřejmě narazil na něco skutečného a (jak se Moucha tehdy na hrázi u Budowissu sám přesvědčil) vrcholně nebezpečného. Nechal to být.

Ostatně zapomnění potkalo i dvě mrtvá těla Bytostí, uložená v nejhlubším sklepení lednice Budowisského pivovaru.

Přesto, že na ně Moucha několikrát upozorňoval, zůstala nevyzvednuta.

Možná tam budou ležet navěky.